

De haas stond op de open plek
midden in het bos. Met een stok
trok hij lijnen op de grond.

De uil en de egel kwamen haastig
aanlopen.

‘Hier zijn we dan,’ zei de uil.

‘Waarom moesten we hier
komen?’ vroeg de egel.

‘Ik wil iets met jullie bespreken,’
zei de haas. ‘Wat denken jullie van
een groot feest, hier op de open
plek?’

‘Ja!’ juichte de egel en hij danste in
het rond. ‘Een feest!’

De uil wreef in zijn handen.

‘Gezellig,’ zei hij.

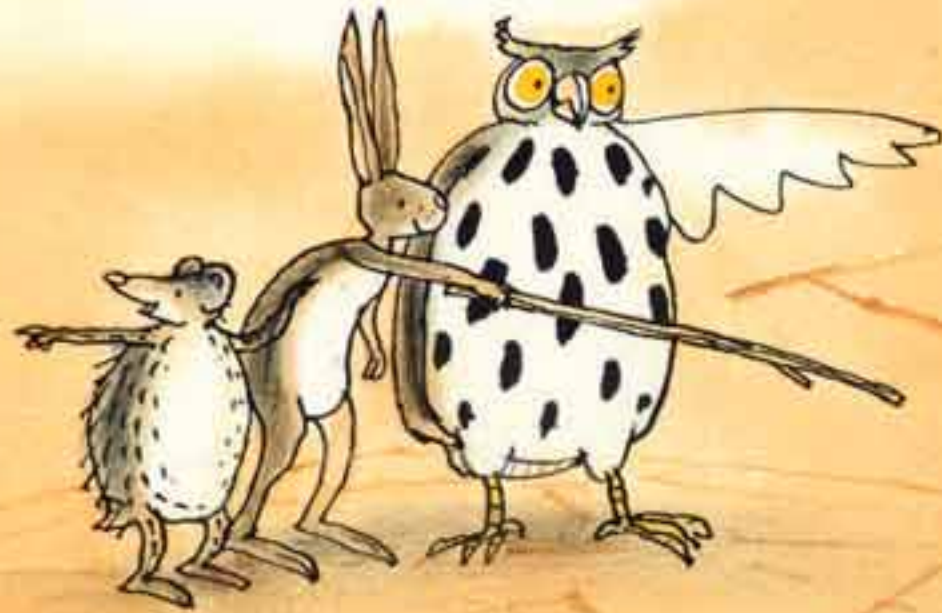
‘Wanneer?’ vroeg de egel.

‘Vanavond?’

‘Dat is te vroeg,’ zei de haas.

‘Morgenavond?’

‘Overmorgenavond.’ De haas wees met zijn stok naar de lijnen op de grond.

‘Daar komt de muziek. Ik wou de konijnenkinderen vragen met hun toeters en hun trommels.’

‘Wordt het dan niet erg hard?’ vroeg de uil.

‘Juist leuk,’ zei de egel. ‘En wat komt daar, op dat vierkant?’

‘Daar komt een tafel met lekkere dingen.’

‘Die tafel moet groter,’ zei de egel.

‘Het wordt een hele grote tafel, want iedereen neemt iets mee om te eten.’

‘Ik bak een tulband,’ beloofde de uil.

‘Kun je ook een feestlied maken?’ vroeg de haas.

‘Ja natuurlijk,’ zei de uil blij. Hij sloot zijn ogen en begon te mompelen: ‘Het is feest in ons bos, feest in ons woud...’

‘Wie komen er allemaal?’ vroeg de egel.

‘Het wordt een feest voor iedereen,’ zei de haas. ‘Iedereen mag komen.’

De uil deed zijn ogen open. ‘De boze heks ook?’

‘Natuurlijk. Ze woont toch ook in het bos?’

‘Maar, maar als ze gaat toveren...’

‘Doet ze niet,’ zei de haas. ‘Niet op een feest. Kom, we gaan haar meteen uitnodigen.’

Zwaaiend met zijn stok ging hij de anderen voor naar het hutje van de boze heks.

Hij tikte tegen de deur. De deur ging een klein eindje open en de heks keek naar buiten.

‘Wat moeten jullie? Ik ben bezig.’

‘We komen u uitnodigen,’ zei de haas. ‘Overmorgen is er een groot feest op de open plek. Komt u ook?’

‘Nee,’ zei de heks.

‘Waarom niet?’

‘Ik heb geen zin en ik heb geen tijd. Ik ben een hele bijzondere toverdrank aan het maken en daar ben ik nog wel een paar dagen mee bezig.’

‘Maar iedereen komt,’ zei de haas.

‘En iedereen neemt iets lekkers mee,’ zei de egel. ‘Als jij nou een taart bakt...’

‘Ik bak niks, want ik kom niet,’ snauwde de heks.

‘Het wordt heel gezellig,’ zei de haas. ‘De konijnenkinderen maken muziek.’

‘En ik maak een feestlied,’ zei de uil verlegen.

‘Ik kom niet,’ zei de heks en ze sloeg de deur dicht.

‘Jammer,’ zuchtte de haas. ‘Ik hoopte, dat het een feest voor iedereen zou zijn.’

‘Ze moet het zelf maar weten,’ zei de uil beledigd. ‘Dan hoort ze mijn feestlied maar niet.’

De egel schopte tegen de deur. ‘Je mag niet eens meer komen!’ schreeuwde hij. ‘Als je komt, dan jagen we je weg!’

De haas trok hem mee. ‘Laat haar maar. We gaan de anderen uitnodigen.’

Op de avond van het feest stond de boze heks in haar toverdrank te roeren.

‘Bijna klaar,’ mompelde ze. ‘Nog een spinnenweb erdoor en dan...’

Van buiten kwamen flarden muziek.

‘Dat is dat feest, natuurlijk,’ zei de heks. ‘Herrieschoppers, bah. Waar was ik? O ja. Spinnenweb en dan peper... goed roeren... gehakte brandnetels, lalalapompom...’ Ze neuriede mee met de muziek.

Ineens hield ze op met roeren. Met grote ogen keek ze naar de toverdrank. ‘Hoe kan dat nou?’